

Sygn. akt IV U 42/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska - Motyka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy Gminy R.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o odpowiedzialność spadkobiercy za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników

na skutek odwołania Gminy R.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 30 listopada 2016 r. nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję o tyle, że stwierdza iż Gmina R. ponosi odpowiedzialność za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników R. K. (1) do wartości stanu czynnego spadku,

II. w pozostałym zakresie oddala odwołanie

/-/SSO B. Łożyńska-Motyka

Sygn. akt IV U 42/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 listopada 2016 r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, na podstawie przepisu art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. 2016, poz. 277 ze zm.) oraz art. 97 § 1, art. 98 § 1 i 2 pkt 1,2,7, art. 100 § 1 i art. 101 § 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015, poz. 613 ze zm.), orzekł o odpowiedzialności Gminy R. za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników R. K. (1) za okres od 1 kwietnia 2006 r. do 30 września 2009 r. w kwocie 5 350 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji Gmina R. zarzuciła naruszenie:

1) art. 10 w zw. z art. 180 k.p.a. ze względu na ich niezastosowanie w sprawie, polegające na niezawiadomieniu Gminy R. o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników,

2) art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników w zw. z art. 97 i 98 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej oraz art. 1031 § 2 k.c. ze względu na nieuwzględnienie okoliczności, że Gmina R. nabyła spadek po zmarłym R. K. (1) z dobrodziejstwem inwentarza i nie dokonano ustalenia składników majątkowych, wchodzących w skład masy spadkowej oraz ich wartości,

3) art. 27 ustawy z dnia 16 września 2011r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorstw ze względu na nieuwzględnienie okoliczności przedawnienia składek ubezpieczeniowych za okres od 1 kwietnia 2006 r. do 1 grudnia 2006 r.

Wskazując na powyższe Gmina R. wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji przez ustalenie, że nie ponosi odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników za R. K. (1) za okres od 1 kwietnia 2006 r. do 30 września 2009 r. wraz z naliczonymi odsetkami od dnia 4 listopada 2011 r. w łącznej kwocie 5 350 zł. oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania Gmina R. przyznała, że nabyła spadek po zmarłym R. K. (1) na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza. Z postanowienia Sądu Rejonowego w Szczytnie nie wynika fakt nabycia przez Gminę konkretnych składników majątkowych. W skład spadku wchodzi nieruchomość rolna o powierzchni 0,44 ha, co organ rentowy ustalił na podstawie wpisu Starosty (...) dokonanego do rejestru gruntów. Skarżąca podniosła, że sam wpis do rejestru nie przesądza o prawie własności. Faktycznie Gmina weszła w posiadanie ww. nieruchomości, jednakże nie posiada dokumentów potwierdzających okoliczność, że zmarły był faktycznie właścicielem tej nieruchomości. Stan prawny nieruchomości jest nieuregulowany.

Nadto skarżąca podniosła, że organ rentowy w toku postępowania nie dokonał wyceny nieruchomości. Zważywszy zaś na treść przepisu art. 1031 § 2 k.c. spadkobierca nie odpowiada za długi spadkodawcy, które przekraczają wysokość aktywów spadku. Zatem wobec nieustalenia wartości przedmiotowej działki, brak jest podstaw do ustalenia odpowiedzialności Gminy R. w wysokości określonej w zaskarżonej decyzji.

Odwołująca się podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę składek za okres od 1 kwietnia do 1 grudnia 2006 r., jak również zwróciła uwagę na ewidentne naruszenie zasad postępowania przez organ rentowy, które polegało na braku zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne rolników i uniemożliwieniu wypowiedzenia się w kwestii zgromadzonego przez organ rentowy materiału dowodowego.

W odpowiedzi na odwołanie Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w O. wniosła o jego oddalenie.

W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy podniósł, że spadek po zmarłym R. K. (1) nabyła Gmina R.. Stosownie zaś do obowiązujących przepisów Ordynacji podatkowej spadkobiercy podatnika przejmują przewidziane w przepisach prawa podatkowego majątkowe prawa i obowiązki spadkodawcy. W zakresie odpowiedzialności spadkobierców dłużnika za zobowiązania składkowe stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego o przyjęciu i odrzuceniu spadku oraz o odpowiedzialności za długi spadkowe. W ocenie organu rentowego zarzut niesporządzenia spisu inwentarza jest przedwczesny dla określenia odpowiedzialności za zaległości składkowe. Skarżąca będzie się mogła powoływać na ograniczenia odpowiedzialności związanej z przyjęciem spadku z dobrodziejstwem inwentarza dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego.

Ponadto organ rentowy wskazał, że nie jest zasadny podniesiony zarzut przedawnienia zaległości składkowych za okres od 1 kwietnia do 1 grudnia 2006 r. Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział Regionalny w O. zwróciła uwagę, że stosownie do treści art. 41 b ust. 9 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, bieg przedawnienia terminu należności z tytułu składek, ulega zawieszeniu od dnia śmierci spadkodawcy do dnia uprawomocnienia

się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upłynęły 2 lata od śmierci spadkodawcy. Wobec powyższego składki widniejące na koncie ubezpieczeniowym zmarłego nie uległy przedawnieniu, z uwagi na postępowanie spadkowe, zakończone postanowieniem z dnia 16 maja 2012 r., które uprawomocniło się 8 czerwca 2012 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. (1) podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy w okresie od 1 stycznia 1983 r. do 10 grudnia 1995 r. jako domownik z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Umową z dnia 6 grudnia 1995 r. Z. K. przekazała posiadanie nieuregulowanego gospodarstwa rolnego po zmarłym mężu o powierzchni 7,01 ha, położonego we wsi D. (akt własności ziemi nr (...) wydany przez Wydział Rolnictwa i Leśnictwa PPRN w S.) swojemu synowi R. K. (1). Powyższa umowa została zarejestrowana w Urzędzie Gminy w R. w dniu 11 grudnia 1995 r. Od wskazanego wyżej dnia do dnia 30 września 2009 r. R. K. (1) podlegał z mocy ustawy ubezpieczeniu społecznemu jako rolnik z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego o powierzchni 7,01 ha fizycznych, co stanowiło 1,41 ha przeliczeniowego. W sierpniu 2009 r. R. K. (1) sprzedał małżonkom W. i E. M. niezabudowaną nieruchomość rolną o powierzchni 6,28 ha fizycznych. W związku z powyższym w jego posiadaniu pozostały grunty rolne o powierzchni 0,44 ha fizycznych, co stanowiło 0,066 ha przeliczeniowych. Decyzją z 30 września 2009 r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wyłączył R. K. (1) od dnia 1 października 2009 r. z ubezpieczenia społecznego rolników z mocy ustawy. (dow: akta KRUS)

R. K. (1) zalegał z opłacaniem składek na ubezpieczenie społeczne rolników od 4 kwartału 1999 r. do 3 kwartału 2009 r. Decyzją z dnia 26 stycznia 2010 r. Prezes KRUS stwierdził odpowiedzialność W. M., jako nabywcy nieruchomości za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników R. K. (1) za okres od 1 kwartału 2005 r. do 3 kwartału 2009 r. w kwocie 6 173 zł. Od tej decyzji W. M. odwołał się do sądu. Wyrokiem z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt IV U 450/10, Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że W. M. jako nabywca nieruchomości rolnej R. K. (1) nie ponosi odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników powstałe przed datą nabycia tej nieruchomości, to jest przed dniem 18 sierpnia 2009 r. (dow: akta KRUS)

R. K. (1) zmarł 4 listopada 2011 r. Postanowieniem z 16 maja 2012 r., sygn. akt I Ns 70/12, Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny stwierdził, że spadek po R. K. (1) zmarłym dnia 4 listopada 2011 r. w D., ostatnio stale zamieszkałym w D. gm. R., na podstawie ustawy nabyła Gmina R. z dobrodziejstwem inwentarza. Skarżąca wystąpiła do sądu z wnioskiem o założenie księgi wieczystej dla nieruchomości, będącej w posiadaniu spadkodawcy oraz wpisanie własności na swoją rzecz. Postanowieniem z 26 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Szczytnie V Wydział Ksiąg Wieczystych oddalił wniosek Gminy R., wskazując że Gmina nie załączyła dokumentów, z których wynikałoby, że R. K. (1) przysługiwało prawo własności objętej wnioskiem . (dow: odpis postanowień Sądu Rejonowego k. 4 i 5).

Pismem z 20 czerwca 2016 r. KRUS Oddział Regionalny zwrócił się do Gminy R. z wezwaniem do zapłaty kwoty 6 168,68 zł tytułem nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne rolników za okres od 4 kwartału 2005 r. do 3 kwartału 2009 r. oraz naliczonych odsetek od nieopłaconych składek do dnia zgonu R. K. (1). Pismem z 27 czerwca 2016 r. skarżąca odmówiła uznania roszczenia. Organ rentowy ponowił wezwanie do zapłaty pismami z dnia 4 lipca i 5 września 2016 r. Skarżąca w piśmie z dnia 16 września 2016 r. podtrzymała dotychczasowe stanowisko i wskazała, że z faktu posiadania przez Gminę R. nieruchomości położonej w obrębie D. o numerze ewidencyjnym (...), o powierzchni 0,44 ha nie wynika fakt odpowiedzialności Gminy za długi spadkowe. Po uwzględnieniu przedawnienia organ rentowy ustalił, że na dzień śmierci R. K. (1), tj. na dzień 4 listopada 2011 r. na koncie ubezpieczeniowym zmarłego figurowało zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne rolników za okres od 2 kwartału 2006 r. do 3 kwartału 2009 r. w kwocie 5 350 zł, w tym kwota 3 791 zł na ubezpieczenia emerytalno-rentowe (należność główna 2 602 zł i odsetki 1 189 zł) oraz kwota 1 559 zł na ubezpieczenie wypadkowe, chorobowe i macierzyńskie (należność główna 1 074 zł i odsetki 485 zł). (dow: akta KRUS).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotę sporu w analizowanej sprawie stanowiła ocena prawidłowości zaskarżonej decyzji organu, dotycząca odpowiedzialności skarżącej za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników R. K. (1).

Skarżący zarzucił organowi rentowemu naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, polegające na braku zawiadomienia Gminy o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia odpowiedzialności za zaległości R. K. (1) z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników.

Odnosząc się do powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników Prezes Kasy wydaje decyzje w sprawach wymienionych w powyższym przepisie. Decyzje organu rentowego podlegają kontroli sądów powszechnych na zasadach określonych w kodeksie postępowania cywilnego. Zasada trybu odwoławczego w sprawach z ubezpieczeń społecznych zasadza się na tym, że ubezpieczony odwołując się od decyzji organu rentowego uzyskuje przeniesienie sprawy na drogę cywilnego postępowania sądowego (art. 477¹⁴ k.p.c.) (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 lutego 2014 roku, III AUa 1223/13).

Powyższe oznacza, że od momentu wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu według zasad właściwych dla tej kategorii. Odwołanie od decyzji pełni rolę pozwu, a jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Zatem przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza przedmiot postępowania sądowego do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może podnosić czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 roku, III AUa 881/13).

Postępowanie sądowe, w tym w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Zasadę tę potwierdza fakt, że sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych może stosować jedynie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2013 roku, II UK 164/12). Konsekwentnie, podstawą rozstrzygnięcia sądowego mogą być tylko przepisy prawa materialnego (i ewentualnie postępowania cywilnego), a nie przepisy procedury administracyjnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 października 2013 roku, III AUa 1147/13, oraz z dnia 23 stycznia 2014 roku, III AUa 3285/13).

W orzecnictwie powszechnie przyjmuje się, że w postępowaniu cywilnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd orzeka o prawach lub obowiązkach stron na podstawie przepisów prawa materialnego. Sąd ten dokonuje merytorycznej, a więc uwzględniającej przepisy prawa materialnego kontroli prawidłowości aktu organów rentowych, natomiast wady decyzji wynikające z naruszeń przepisów postępowania przed organem rentowym pozostają zasadniczo poza zakresem jego rozpoznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 roku, II UK 242/13).

Za Sądem Najwyższym należy podkreślić, że formalne wady postępowania przed organem rentowym, podobnie jak formalne wady decyzji administracyjnej wydanej przez organ rentowy, nie powodują, co do zasady, jej uchylecia ani stwierdzenia jej nieważności. Sąd ubezpieczeń społecznych ocenia zasadność roszczeń odwołującego się, a nie formalną legalność postępowania przed organem rentowym. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie sądowe nie stanowi prostej kontynuacji postępowania administracyjnego; tylko w wyjątkowych wypadkach sądowa kontrola decyzji organu rentowego przeprowadzana jest przez pryzmat przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2011 roku, III UZP 1/11).

W tej sytuacji zarzuty odwołującego, dotyczące naruszenia przez KRUS przepisów postępowania administracyjnego należy uznać za chybione. Dodatkowo wskazać trzeba, że odwołująca się przed wydaniem zaskarżonej decyzji była 3-krotnie wzywana, jako spadkobierca, do zapłaty zaległości R. K. (1) z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Trudno zatem uznać, że nie została zawiadomiona o toczącym się przed organem rentowym postępowaniu.

Zgodnie z treścią art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z art. 97 § 1, art. 98 § 1 i § 2 pkt 1,2 i 7, art. 100 § 1 i art. 101 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa w sprawach nieuregulowanych w ustawie do składek na ubezpieczenie społeczne rolników stosuje się odpowiednio przepisy Ordynacji podatkowej. I tak w myśl art. 97 § 1 spadkobiercy podatnika, z zastrzeżeniem § 2, przejmują przewidziane w przepisach prawa podatkowego majątkowe prawa i obowiązki spadkodawcy. Do odpowiedzialności spadkobierców za zobowiązania podatkowe spadkodawcy stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego o przyjęciu i odrzuceniu spadku oraz o odpowiedzialności za długi spadkowe. Spadkobiercy ponoszą odpowiedzialność za zaległości podatkowe (składki na ubezpieczenie społeczne rolników), odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych spadkodawcy oraz koszty upomnienia i koszty postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec spadkodawcy powstałe do dnia otwarcia spadku. (art. 98 § 1 i 2 pkt 1,2 i 7). Stosownie zaś do treści art. 101 § 1 powołanej wyżej ustawy odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych spadkodawcy oraz oprocentowanie niezwróconych zaliczek naliczonego podatku od towarów i usług naliczane są do dnia otwarcia spadku.

W świetle powyższych uregulowań nie może budzić wątpliwości odpowiedzialność skarżącej za zaległości składkowe R. K. (1). Jak wynika bowiem z postanowienia Sądu Rejonowego (...), spadek po zmarłym R. K. (1) nabyła na podstawie ustawy Gmina R. z dobrodziejstwem inwentarza. Zdaniem Sądu, nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że stan prawny odziedziczonej nieruchomości nie został dotychczas uregulowany. Jest to kwestia wtórna w stosunku do orzeczonej odpowiedzialności za zaległości składkowe. Skarżąca nabyła spadek po zmarłym R. K. (1) i jak sama przyznała weszła faktycznie w posiadanie nieruchomości rolnej o pow. 0,44 ha, będącej dotychczas w posiadaniu zmarłego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 stycznia 1968 r., III CZP 100/67 o dziedziczeniu gospodarstwa rolnego sąd orzeka także, gdy w skład spadku wchodzi samoistne posiadanie takiego gospodarstwa nabytego nieformalnie przez spadkodawcę, chociażby zasiedzenie nie było dopuszczalne. Co więcej dziedziczenie posiadania rzeczy polega na przejściu na spadkobierców z mocy prawa, z chwilą otwarcia spadku wszystkich skutków prawnych, jakie wynikały z jej posiadania przez spadkodawcę, nie zależy natomiast od tego, czy spadkobiercy objęli w faktyczne władztwo rzecz znajdującą się dotychczas w posiadaniu spadkodawcy, a więc czy kontynuują jego posiadanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1999 r., I CKU 105/98).

Nie można także podzielić poglądu skarżącej o braku podstaw do wydania decyzji, wobec niedokonania ustalenia składników majątkowych wchodzących w skład masy spadkowej oraz ich wartości. Zgodnie z treścią art. 1031 § 2 k.c. w razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w wykazie inwentarza albo spisie inwentarza stanu czynnego spadku. Słusznie podnosi skarżąca, że w takim przypadku spadkobierca nie odpowiada za długi spadkodawcy, które przekraczają wysokość aktywów spadku, co nie oznacza jednak, że dla wydania decyzji o stwierdzeniu odpowiedzialności spadkobiercy za długi składkowe, konieczne jest uprzednie sporządzenie spisu inwentarza stanu czynnego spadku. Jak słusznie wskazał organ rentowy, powołując się na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 stycznia 2013 r., III AUa 534/12, na ograniczenie odpowiedzialności związanej z przyjęciem spadku z dobrodziejstwem inwentarza, Gmina R. będzie mogła się powoływać dopiero w toku postępowania egzekucyjnego. Należy jednak podnieść, że o ile wydanie zaskarżonej nie było warunkowane dysponowaniem przez organ rentowy protokołem spisu inwentarza, o tyle sama decyzja winna była zawierać nie tylko wskazanie skonkretyzowanej wielkości zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie zmarłego, ale także wskazanie, że odpowiedzialność spadkobiercy ogranicza się do stanu czynnego spadku. (tak też w powołanym wyżej orzeczeniu, podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 lipca 2005 r., III AUa 535/05). Z powyższych względów zaskarżona decyzja wymagała korekty.

Nie ma także podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia składek ubezpieczeniowych za okres od 1 kwietnia do 1 grudnia 2006 r. Zgodnie z treścią art. 41 b ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w brzmieniu

obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011 r. , należności z tytułu składek ulegały przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia w którym stały się wymagalne. Treść powołanego wyżej przepisu została zmieniona ustawą dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. z 2011 r. Nr 232, poz. 1378). Od dnia 1 stycznia 2012 r. należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat. Jednocześnie w myśl art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 września 2011 r., do przedawnienia należności z tytułu składek, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r. stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Należy również podnieść, że w myśl art. 41 b ust. 9 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, bieg przedawnienia terminu należności z tytułu składek ulega zawieszeniu od dnia śmierci spadkodawcy do dnia uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upłynęły 2 lata od śmierci spadkodawcy. Mając zatem powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że zaległe składki z tytułu ubezpieczenia społecznego rolników R. K. (1) za okres od kwietnia do grudnia 2006 r. nie uległy przedawnieniu. R. K. (1) zmarł 4 listopada 2011 r. i od tego dnia bieg przedawnienia terminu należności z tytułu składek uległ zawieszeniu. Trwał zaś do uprawomocnienia się z dniem 8 czerwca 2012 r. postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku przez Gminę.

Reasumując Sąd w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję o tyle, że stwierdził iż Gmina R. ponosi odpowiedzialność za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników R. K. (1) do wartości stanu czynnego spadku. W pozostałym zakresie Sąd w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.